

Muju (Vô Trú)

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Muju (Vô Trú)

Vnthuquan.net, 2009.

Góp Nhật Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Lời giới thiệu

Đây là những câu chuyện dịch từ một tập sách nhan đề là Shaseki-shu (Thạch Sa Tập) do một thiền sư Nhật tên là Muju (Vô Trú) viết vào cuối thế kỷ 13 , và những câu huyện vui của các nhà sư Thiền trích từ nhiều tập sách khác nhau đã được xuất bản ở Nhật trong vòng thế kỷ này .

Vì người Đông phương thích thể hiện hơn là lẳng xăng nhiều việc , người khám phá chính mình là người được kính trọng nhất . Một người khám phá chính mình là một người muốn khai mở tâm thức của chính mình như Phật đã làm .

Đây là những câu chuyện kể lại những cuộc khai phá như thế

Góp Nhật Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ nhất

Được Viên Kim Cương Trên Con Đường Lầy

Gudo là sư phụ của Hoàng đế . Tuy nhiên , Gudo thường rong chơi một mình như một tên ăn mày lang thang . Một hôm Gudo đang trên con đường đến Edo , trung tâm văn hóa chính trị của một thủ phủ , Gudo đến một làng nhỏ tên là Takenaka . Trời chiều và mưa rơi nặng hạt . Gudo bị ướt như chuột lột . Đôi dép rơm của Gudo tả tơi . Gudo để ý có bốn năm đôi dép trong cửa sổ của một nông gia ở gần làng và định mua một đôi .

Thiếu phụ dâng dép cho Gudo , thấy Gudo bị ướt quá , mời Gudo ở lại nhà đêm đó . Gudo nhận lời , cảm ơn nàng . Gudo bước vào nhà ,

đọc kinh trước bàn thờ gia đình . Rồi thiếu phụ giới thiệu Mẹ và các con của nàng với Gudo . Thấy cả nhà đều buồn , Gudo hỏi có việc gì quấy . Thiếu phụ đáp :

— “ Chồng tôi là một người đánh bạc và nghiện rượu . Khi ăn , anh ấy uống rượu và trở thành thô lỗ . Khi thua , anh ấy mượn tiền của nhiều người khác . Đôi khi say quá , anh ấy không về nhà nổi . Tôi có thể làm gì được bây giờ ?” .

Gudo nói :” Tôi sẽ giúp chồng chị . Đây là một ít tiền . Chị hãy mua cho tôi một hũ rượu và một ít đồ ăn ngon . Rồi chị có thể đi nghỉ . Tôi sẽ thiền định trước bàn thờ .”

Vào khoảng nửa đêm người đàn ông về , say mềm , hấn kêu lè nhè :” Nè , bà ơi , tôi đã về nè . Bà có gì cho tôi ăn không ?” .

Gudo nói :” Tôi có món cho anh . Tôi bị mưa không đi được , vợ anh tử tế mời tôi ở lại đây đêm nay . Đáp lại , tôi mua một ít rượu và cá này ,anh có thể dùng được . Người đàn ông vui mừng . Hấn lập tức uống rượu và rồi ngã dài xuống nền nhà thiếp đi . Gudo ngồi thiền định bên cạnh hấn .

Sáng hôm sau , khi người đàn ông thức dậy , hấn quên mọi chuyện đêm qua . Hấn hỏi Gudo :” Ông là ai ? Ông ở đâu tới đây ?” Gudo vẫn thiền định . Đáp :” Tôi là Gudo ở Kyoto và tôi sắp đến Edo “ . Người đàn ông rất hồ thẹn và anh ta cung kính xin lỗi vị thầy của Hoàng đế .

Gudo mỉm cười giảng giải :

— “ Mọi sự ở đời đều vô thường . Đời người chóng vánh . Nếu anh tiếp tục cờ bạc và uống rượu , anh sẽ không còn thời giờ để làm việc gì , và anh còn gây khổ cho gia đình nữa “ . Người chồng chợt tỉnh dậy như trong cơn mộng . Anh ta nói :” Ngài dậy chí phải . Làm sao tôi đền đáp được lời dạy kỳ diệu của ngài ! Hãy để tôi mang đồ đặc tiến ngài một đoạn đường “.

Gudo chấp thuận : “ Nếu anh muốn “.

Hai người bắt đầu đi . Sau khi họ đi được ba dặm đường , Gudo bảo anh ta trở lại . Anh ta xin Gudo :

— “ Xin cho đi năm dặm nữa “.

Hai người tiếp tục đi . Gudo nhắc :

— “ Bây giờ anh có thể trở về “

Anh ta đáp :” Xin mười dặm nữa “.

Khi mười dặm đã qua , Gudo bảo :

— “ Bây giờ anh hãy về đi “

— “ Tôi sẽ theo ngài trọn quãng đời còn lại của tôi “ , anh ta tuyên bố . Trong những thiền sư hiện đại ở Nhật , một bậc thầy nổi tiếng trong

truyền thừa là người đắc đạo của Gudo. Danh hiệu của ông là Muna (Vô qui), người không bao giờ trở lại

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ Hai

Không Có Yêu Thương Tử Tế

Một bà lão Trung Hoa giúp đỡ một nhà sư hơn hai mươi năm . Bà dựng cho nhà sư một căn lều và nuôi ông ăn uống đầy đủ trong lúc ông thiền định . Cuối cùng bà muốn biết nhà sư đã tiến bộ thế nào trong suốt thời gian qua .

Muốn biết rõ ràng , bà lão đến nhờ một cô gái giàu dự vọng . Bà bảo cô gái :” Hãy đến ông ta và bất ngờ hỏi ông :” Gì nào ?” .

Cô gái đến viếng nhà sư và vượt ve nhà sư một cách rất tự nhiên rồi hỏi nhà sư đối xử với mình như thế nào .

Nhà sư đáp một cách thơ mộng :

— “ Một cây cỏ thụ mọc trên núi đá lạnh lẽo vào mùa đông . Không nơi nào là không ấm áp “ .

Cô gái trở về kể lại tất cả những gì nhà sư đã nói . Bà lão giận dữ than :

— “ Nghĩ ta đã nuôi dưỡng hẩn hai chục năm trời ! hẩn không thềm chú ý đến sự đòi hỏi của cô , hẩn không có ý định cắt nghĩa điều kiện của cô . Hẩn không cần đáp ứng sự đam mê , nhưng ít nhất hẩn cũng phải tỏ ra có một chút từ tâm chứ “ .

Lập tức bà lão đến đốt rụi căn lều của nhà sư .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ ba

Đại Lãng (Sóng Lớn)

Một tay đô vật nổi danh tên là O- nami (Đại Lãng) sống vào đầu thời Minh Trị .

O-nami mạnh vô cùng và biết thuật đấu vật . Trong những cuộc đấu riêng tư anh ta đã đánh bại luôn cả thầy , nhưng anh ta lại bị những học trò mình ném xuống đài trong cuộc đấu công khai . Anh ta cảm thấy xấu hổ vô cùng .

O-nami thấy cần sự giúp đỡ của một Thiền Sư . Hakuin, một Thiền

sư lang thang , đang dừng bước tại một ngôi đền nhỏ ở gần đấy , vì thế O-nami đến viếng Hakuin và nói cho Hakuin nghe chuyện buồn của mình . Hakuin khuyên :

_ “ Tên anh là Đại Lãng , vậy tối nay hãy ở lại đây . Hãy tưởng tượng anh là những cơn sóng to lớn nhất . Anh sẽ là một tay đấu vật không cần sợ hãi nữa . Anh sẽ là những cơn sóng khổng lồ đó , đang đùa quét hết tất cả mọi vật trước mặt , đang nuốt chửng tất cả con đường của chúng . Hãy làm như thế và anh sẽ là một tay đấu vật vô địch trên đất này “.

Hakuin rút lui . O-nami ngồi trầm tư , cố gắng tưởng tượng mình là những cơn sóng . O-nami nghĩ đến nhiều vật khác nhau . Rồi từ từ anh ta chuyển sang cảm giác thấy sóng càng lúc càng nhiều . Đêm càng khuya , sóng càng lớn . Chúng quét sạch tất cả những bông hoa cắm trong những chiếc cốc bình . Ngay cả tượng Phật trên bàn thờ cũng bị ngập lụt . Trước khi trời sáng , ngôi đền chỉ còn là một cơn thủy triều dâng lên của biển cả mênh mông .

Sáng hôm sau , Hakuin tìm thấy O-nami còn đang thiền định , trên mặt anh ta thoáng nhẹ một nụ cười . Hakuin đập nhẹ vào vai nhà đồ vật :

_ “ Bây giờ thì không còn gì có thể quấy rầy anh được nữa . Anh là những cơn sóng đó . Anh sẽ quét sạch mọi vật trước mặt anh “.

Ngay hôm đó , O-nami vào cuộc đấu trắc nghiệm . Anh ta đã thắng . Sau đó , ở Nhật không ai đánh bại anh ta được .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ Tư

Bài Thơ Cuối Cùng Của HoShin

Thiền sư Hoshin đã sống ở Trung Hoa nhiều năm .

Rồi Hoshin trở về miền đông bắc Nhật Bản , ở đây Hoshin dạy nhiều đệ tử . Khi thấy mình đã già lắm rồi . Hoshin kể lại cho các đệ tử một câu chuyện mà Hoshin đã nghe được lúc Hoshin còn ở Trung Hoa . Câu chuyện như thế này :

_ Vào ngày hai mươi lăm tháng chạp một năm nọ , Tokufu thấy mình đã quá già và biết mình sắp chết , Tokufu nói với các đệ tử :” Ta sẽ không sống đến sang năm, vậy các anh hãy cư xử tốt với ta trong năm này đi “.

Các đệ tử tưởng ông nói đùa , nhưng Tokufu là một bậc thầy có tầm

lòng độ lượng , nên mỗi người trong bọn họ thay phiên đãi tiệc Tokufu vào những ngày cuối năm .

Vào một buổi chiều năm mới , Tokufu kết luận :

— “ Các con đã đối xử tốt với ta . Ta sẽ giả tử vào chiều mai , khi tuyết ngừng rơi “.

Các môn đệ của Tokufu đều cười cho rằng Tokufu đang đóng trò và nói chuyện vô lý bởi vì đêm nay trời đất quang đãng , thì làm gì có tuyết rơi , và ngày kế các đệ tử không tìm thấy tokufu đâu cả . Họ chạy vào thiền phòng , Tokufu đã qua đời ở đó .

Hoshin , người đã kể lại câu chuyện này , nói với các đệ tử mình :” Một thiền sư không cần phải nói trước việc từ giả cõi đời của mình , nhưng nếu ông ta thật sự muốn làm thế , ông ta có thể làm được “.

Một đệ tử hỏi :” Thầy làm được ?”

Hoshin đáp :” Được , Ta sẽ nói cho các con biết những gì ta có thể làm được những gì ta có thể làm được trong bảy ngày sắp tới kể từ bây giờ đây “.

Không một đệ tử nào tin lời Hoshin , hầu hết họ đã quên mất câu chuyện hôm trước khi Hoshin gọi họ đến quanh mình . Hoshin nhắc : “ Bảy ngày đã qua . Thầy đã nói thầy sẽ giả biệt các con . Theo thường lệ , thầy phải viết một bài thơ để vĩnh biệt , nhưng thầy không phải là thi sĩ cũng không phải là người viết chữ đẹp . Vậy một anh nào trong các con hãy viết lại những lời cuối cùng của thầy “.

Các đệ tử cho rằng Hoshin đùa , nhưng một người trong bọn họ bắt đầu viết :

Hoshin hỏi : “ Con sẵn sàng chưa ?”

Người viết đáp :” vâng , bạch thầy “.

Rồi Hoshin đọc :

“ Ta đến từ tánh sáng

Và trở về với tánh sáng .

Tánh sáng là gì ?

Bài thơ là một dòng ngắn gọn bốn hàng như thường lệ , vì thế người đệ tử nói :” Bạch thầy chúng con là một dòng ngắn “.

Hoshin hét lên một tiếng : “ Kaa ! “ như tiếng gầm của một con sư tử đã chiến thắng , rồi ra đi .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ Năm

Người Trung Hoa Hạnh Phúc

Bất cứ người nào đến Chinatown ở Mỹ Châu cũng sẽ chú mắt đến những thân tượng của một người béo phệ mang một chiếc bị vải bụi . Những người thương gia Trung Hoa gọi ông là người Trung Hoa hạnh phúc hay ông Phật cười .

Vị Hotei này sống vào đời nhà Đường . Ông không muốn tự gọi mình là Thiền sư cũng không muốn thu nhận đệ tử . Thay vì ông bước lang thang trên đường phố với một cái bị vải lớn mà trong đó ông đựng những món quà như kẹo , trái cây , hay hạt dẻ . Ông tặng những món quà này cho những đứa trẻ con vây quanh ông để vui đùa . Ông đã tạo những đường phố thành một khu vườn trẻ .

Bất kỳ lúc nào ông gặp một người hiền mình cho Thiền ông cũng chìa tay ra , nói :

— “ Hãy cho tôi một xu “. Và nếu có kẻ nào ngỗ ý mời ông vào một ngôi đền để dạy cho những kẻ khác , ông bèn đáp:” hãy cho tôi một xu “.

Một lần nọ , ông đang bận việc vui đùa , một Thiền sư khác bất ngờ theo hỏi ông :

— “Ý nghĩa của Thiền là gì ?”

Lập tức vị Hotei này thả rơi cái bị xuống mặt đất im lặng trả lời .

Người kia hỏi :

— “ Rồi , sự hoạt dụng của Thiền là gì ?” .

Lập tức Người Trung Hoa Hạnh Phúc này du chiếc bị vải lên vai rồi tiếp tục bước đi .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ Sáu

Một Ông Phật

Ở Tokyo vào thời Minh Trị có hai Thiền Sư nổi bậc với hai cá tính trái ngược hẳn nhau . Một người tên là Unsho , một đại sư ở Shingon , Unsho giữ giới luật của Phật một cách nghiêm chỉnh . Unsho không bao giờ uống rượu dù chỉ một giọt nhỏ , cũng không dùng cơm sau mười một giờ vào buổi sáng . Một người khác tên là Tanzan , là một giáo sư triết học ở Đại học Hoànggia Nhật , không bao giờ để ý đến giới luật . Khi nào thích ăn , Tanzan ăn và khi nào thích ngủ ngày , Tanzan ngủ .

Một hôm Unsho đến viếng Tanzan , nhằm lúc Tanzan đang uống rượu , mặc dù lưỡi của một Phật tử thì không được nhiễm một giọt

nhỏ nào cái thứ nước độc hại đó .

Tanzan đón mừng Unsho :

_ “Ồ chào sư huynh . Anh có uống rượu không ?” .

Unsho nghiêm giọng phản nản :

_ “Tôi không bao giờ uống rượu “.

Tanzan nói :

_ “Một người không biết uống rượu không phải là người “.

Unsho nổi sùng kêu lên :

_ “Anh muốn bảo tôi bắt nạt . Đúng . Bởi vì tôi không dám mình trong những thứ nước độc ấy ! Rồi nếu tôi không là người , tôi là cái gì ?”

Tanzan tươi cười đáp :

_ “Một ông Phật “

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ bảy

Không Xa Phật Tánh

Một sinh viên đến viếng Gassan và hỏi :

_ “Thầy đã đọc Thánh kinh Kytô chưa ?”

Gassan bảo :

_ “Chưa hãy đọc tôi nghe “.

Sinh viên mở Thánh kinh ra và đọc sách Thánh Matthew :

_ “Còn phần quần áo , các người lo lắng làm chi ? Hãy ngắm xem hoa huệ ngoài đồng mọc lên thế nào ; chẳng làm khó nhọc , cũng không khéo chỉ ; nhưng ta phán cùng các người , dầu vua Salomon sang trọng đến đâu , cũng không mặc được áo tốt như một hoa nào trong giống đó ... Vậy chớ lo lắng chi ngày mai , vì ngày mai sẽ lo việc vì ngày mai “.

Gassan nói :

_ “Ai nói những lời đó tôi cho là một người đã giác ngộ “.

Sinh viên đọc tiếp :

_ ”Hãy xin sẽ được ; hãy tìm sẽ gặp ; hãy gõ sẽ mở cho. Bởi vì hễ ai xin thì được ; ai tìm thì gặp ; ai gõ thì được mở “.

Gassan phê bình :

_ “Thật là tuyệt . Ai nói điều đó không xa Phật tánh “.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên
Truyện thứ Tám
Người Ta Không Thể Ăn Cắp Mặt Trăng

Ryuokan là một Thiền sư sống một cuộc đời đơn giản nhất trong một căn lều nhỏ dưới chân một hòn núi .
Một buổi chiều , một tên trộm viếng lều của Ryuokan lục soát lấy đồ . Ryuokan về bắt gặp hắn đang lục soát nói :
_ “ Có lẽ anh từ xa đến đây để viếng tôi . Vô lễ anh trở về tay không sao . Hãy lấy quần áo của tôi để làm một món quà “ .
Tên trộm ngạc nhiên . Hắn lấy quần áo của Ryuokan rồi tẩu thoát . Ryuokan ngồi trần truồng , ngược mắt nhìn trăng thơ mộng :
_ “ Hỡi người bạn nghèo khổ ! Ước gì ta có thể cho anh mặt trăng đẹp này “ .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên
Truyện thứ Chín
Câu Chuyện Shunkai

Tuyệt đại mỹ nhân Shunkai , có một tên khác là Suzu , bị bắt buộc phải lập gia đình trái với ý muốn của nàng Khi Shunkai còn nhỏ tuổi quá . Sau này , khi cuộc hôn nhân đã kết thúc , Shunkai theo học triết học ở một trường đại học .
Nhìn thấy Shunkai là phải yêu nàng . Luôn luôn và bất cứ nơi nào nàng bước chân đến là có kẻ yêu nàng , và chính nàng cũng yêu nhiều người . Tình yêu đã đến với Shunkai ở đại học , và sau này , khi triết học không làm Shunkai thỏa mãn . Shunkai đến viếng một ngôi đền để học Thiền , nhiều Thiền sinh yêu nàng . Toànthể cuộc đời Shunkai đắm ướm tình yêu . Cuối cùng đến Kyoto , Shunkai mới trở thành một Thiền sư thật sự . Những sư huynh đệ của Shunkai ở một ngôi đền phụ thuộc đền Kennin đã ca ngợi lòng chân thành của Shunkai . Một người trong bọn họ đã chứng tỏ tinh thần đồng chí hướng với Shunkai bằng cách đã giúp đỡ Shunkai trong việc nắm vững căn bản Thiền học .
Sư trưởng của đền Kennin , Mokurai có nghĩa là Im lặng Sấm Sét là một người nghiêm khắc . Mokurai tự giữ giới luật rất nghiêm trang và muốc các đệ tử cũng làm như mình .
Ở nước Nhật hiện thời , dù bất cứ nhiệt tâm nào dường như các tu sĩ

đã đánh mất tinh thần Phật giáo , vì họ có vợ . Mokurai thường xách chổi đuổi những người đàn bà khi ông tìm thấy họ ở bất cứ nơi nào trong ngôi đền của ông . Nhưng Mokurai càng quét đuổi nhiều bà vợ đó chừng nào thì dường như họ càng trở lại nhiều chừng ấy . Trong ngôi đền đặc biệt này , bà vợ của tu sĩ trưởng nổi ghen với sự chăm chỉ và sắc đẹp của Shunkai . Nghe các đệ tử ca ngợi sự hành Thiền trang nghiêm của Shunkai , bà vợ tu sĩ trưởng ngứa ngáy khó chịu . Cuối cùng bà phao đồn về việc Shunkai với một thanh niên bạn . Vì thế Shunka và anh bạn bị trục xuất ra .

Shunkai nghĩ :” Có thể ta đã gây nên một lỗi lầm về chuyện yêu đương , nhưng bà ấy sẽ không thể ở lại ngôi đền đó được , nếu bạn ta bị đối xử quá bất công như thế “

Đêm đó , Shunkai mang một thùng dầu hỏa châm lửa đốt rụi ngôi đền đã xây hai mươi lăm năm này .

Sáng hôm sau Shunkai thấy mình bị cảnh sát bắt giữ . Một luật sư trẻ thích Shunkai và cố gắng giúp nàng được nhẹ tội . Nhưng Shunkai bảo vị luật sư rằng :” Đừng , đừng giúp tôi làm gì , biết đâu tôi lại quyết định làm một việc gì khác rồi tôi lại ngồi tù nữa . Vô ích “.

Cuối cùng Shunkai bị tuyên án bảy năm tù . Shunkai lại được một cai tù sáu mươi tuổi thả ra vì ông ta cũng say mê nàng . Nhưng bây giờ người ta xem nàng như một “ con chim tù “ . Không ai còn muốn giao kết với Shunkai . Cả đến các Thiền nhân , những người được cho là tin vào sự giác ngộ ngay trong đời này và với thân này , tất cả đều tránh nàng . Shunkai đã nhìn thấy Thiền là một việc và những kẻ theo Thiền là một việc khác hẳn hoàn toàn , Những người thân thuộc của Shunkai cũng không còn gì . Shunkai trở thành người bệnh tật , và yếu đuối . Shunkai gặp một tu sĩ Shinatru , nàng niệm danh hiệu của Đức Phật A Di Đà . Shunkai đã tìm được nơi đây một chút an ủi thanh bình của tâm hồn . Shunkai đã qua đời khi nàng còn đẹp tuyệt trần và chưa đầy ba mươi tuổi .

Shunkai đã viết lại câu chuyện đời nàng trong một sự cố gắng hữu ích để hỗ trợ cho chính nàng . Một phần nhỏ câu chuyện này được nàng kể cho một người đàn bà khác ghi lại . Vì thế câu chuyện đã đến tai người dân Nhật . Những người đã từ chối Shunkai , những người đã phỉ báng và oán ghét Shunkai , bây giờ đọc lại chuyện đời Shunkai với những giọt lệ ăn năn .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ mười

Shoun và Mẹ

Shoun là Thiền sư của Soto . Cha Shoun qua đời khi Shoun còn là một đệ tử , để lại cho Shoun phải săn sóc một bà mẹ già .

Bất khi nào đến Thiền phòng Shoun cũng đem mẹ theo . Vì mẹ củ Shoun cùng đi với Shoun nên khi Shoun viếng các tu viện Shoun không thể ở chung với các nhà sư khác được , Vì thế , Shoun phải dựng một ngôi nhà nhỏ để ở và săn sóc mẹ ở đó . Shoun chép thuê những kinh điển và những bài kệ để lấy tiền sinh sống và nuôi dưỡng mẹ già .

Khi Shoun mua cá cho mẹ , người ta chế riếu Shoun , vì một nhà sư không được ăn cá . Nhưng Shoun không quan tâm . Tuy nhiên , mẹ Shoun đau đớn khi nghe những người khác chế riếu con mình . Cuối cùng bà bảo Shoun :

—” Mẹ nghĩ mẹ nên làm một ni cô . Mẹ cũng có thể là một người ăn rau đậu được “ . Bà trở thành một ni cô và hai mẹ con cùng nhau học tập .

Shoun thích âm nhạc và là một nhạc sư đàn Tỳ bà , thứ đàn mà mẹ Shoun cũng có thể chơi được . Vào những đêm trăng tròn hai mẹ con cùng hòa đàn với nhau .

Một đêm kia , một thiếu phụ có việc đi ngang qua nhà Shoun , dừng lại nghe nhạc . Quá xúc động thiếu phụ mời Shoun đến viếng nhà mình vào chiều hôm sau để chơi nhạc , Shoun nhận lời . Vài ngày sau đó , Shoun gặp thiếu phụ trên đường và cảm ơn nàng đã tiếp đãi mình tử tế . Người ta chế riếu Shoun về việc viếng chơi nhà một thiếu phụ ở thành phố .

Một hôm , Shoun phải đến một ngôi đền ở xa để giảng dạy . Một tháng sau , Shoun trở về nhà thấy mẹ mình đã chết . Bạn bè không biết Shoun ở đâu mà tìm , vì thế đám táng cử hành .

Shoun bước tới gõ đầu thiền trượng vào quan tài , nói :” Thừa mẹ , con đã về”.

Rồi Shoun trả lời thay mẹ :

— “ Con ơi , Mẹ mừng thấy mặt con đã về “.

Shoun đáp :

— “ Vâng , thừa Mẹ con cũng mừng lắm “.

Rồi Shoun bảo những người xung quanh :

— “ Nghi lễ đám táng đã xong. Các người có thể chôn được rồi “.

Khi Shoun già và biết cái chết sắp đến với mình . Vào một buổi sáng

, Shoun gọi các đệ tử tụ họp quanh mình . Shoun bảo họ rằng mình sắp ra đi vào lúc trưa . Shoun đốt hương trước hình Mẹ và người thầy cũ của mình , viết một bài thơ :

“ Năm mươi sáu năm ta đã sống hết sức ta ,
Ta đã tạo con đường riêng của ta trong cõi trần gian này .
Bây giờ mưa đã hết , mây trời đã quang đãng ,
Bầu trời xanh có một mặt trăng tròn . “

Các đệ tử tụng kinh cầu nguyện và Shoun đã ra đi trong tiếng kinh cầu .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 11

Hà Tiễn Lời Dạy

Một y sĩ trẻ ở Tokyo tên là Kusuda gặp một người bạn đang nghiên cứu Thiền . Vị y sĩ trẻ này hỏi bạn :

— “ Thiền là gì ? “ .

Người bạn đáp :

— “ Tôi không thể bảo bạn nó là gì , nhưng điều chắc chắn , nếu bạn hiểu Thiền , bạn không sợ chết nữa . “

Kusuda nói :

— “ Hay , Tôi sẽ thử coi . Tôi tìm thầy ở đâu bây giờ ? “ .

Người bạn đáp :

— “ Hãy đến thầy Nanin “ .

Vì thế Kusuda đến viếng Nan-in . Anh ta mang theo một lưỡi kiếm sài hai tác rưỡi để coi thầy Nanin có sợ chết không cho biết .

Chợt thấy Kusuda , Nan-in kêu lên :

— “Ồ chào anh . Anh khỏe không ? Chúng ta lâu lắm rồi không gặp nhau !” .

Việc này khiến Kusuda bối rối , anh ta đáp :

— “ Trước giờ chúng ta chưa bao giờ gặp nhau mà “ . Nan-in đáp :

— “Đúng thế . Tôi nhầm anh với một y sĩ khác đã theo học Thiền ở đây “ .

Việc bắt đầu như thế , Kusuda mất cơ hội thử thầy , anh ta xin Nan-in học Thiền một cách rất miễn cưỡng .

Nan-in bảo :

— “ Thiền không khó . Nếu anh là y sĩ hãy chữa trị tử tế cho bệnh nhân . Đó là Thiền “ .

Kusuda viếng Nan-in ba lần . Mỗi lần Nan-in đều bảo :

_ “ Một y sĩ không được phí thời giờ ở đây . Hãy về săn sóc bệnh nhân đi “.

Thật là tối mù mù đối với Kusuda , làm sao một lời dạy như thế có thể làm cho ai hết sợ chết được . Vì thế , trong lần viếng thứ tư , anh ta phàn nàn :

_ “ Bạn con bảo rằng một người học Thiền sẽ không sợ chết . Mỗi khi con đến đây thầy đều bảo về chăm sóc bệnh nhân , Con hiểu điều đó lắm . Nếu cái đó là cái được Thầy gọi là Thiền , con không viếng Thầy nữa đâu “.

Nan-in mỉm cười vỗ nhẹ Y sĩ :

_ “ Ta xử với anh hơi có nghiêm khắc . Để ta cho anh một công án “.

Nan-in giới thiệu cho Kusuda công án : KHÔNG của thiền sư Triệu Châu để vượt qua. Nó là vấn đề giác ngộ tâm đầu tiên trong một cuốn sách gọi là Vô Môn Quan .

Kusuda suy tư về công án “ Không “ này trong hai năm . Sau cùng , anh ta nghĩ rằng mình đã đạt được cái tánh chắc chắn của tâm .

Nhưng Nan-in phê bình : “ Con chưa vào được “ . Kusuda tiếp tục chú tâm thêm một năm rưỡi nữa . Tâm anh ta trở nên yên tĩnh . Các vấn đề được hóa giải . Cái Không trở thành chân lý , Kusuda phục vụ bệnh nhân tử tế , và không có ngay cả việc hiểu nó nữa , Kusuda thoát khỏi sự lo âu sống chết .

Rồi khi Kusuda viếng Nan-in . Ông thầy già của Kusuda chỉ mỉm cười .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 12

Một Ngụ Ngôn

Phật kể một ngụ ngôn trong kinh :

Một người đàn ông băng qua một cánh đồng gặp một con cọp giữa đường . Anh ta chạy trốn , cọp đuổi theo. Đến một vực sâu , anh nắm được rễ nho và đu mình sang bên kia . Cọp ở trên dọa anh ta . Sợ hãi , người đàn ông nhìn xuống, dưới xa , một con cọp khác đang đợi anh ta . Giúp anh ta chỉ có dây nho .

Hai con chuột , một trắng một đen , từ từ bắt đầu gặm mòn rễ nho . Người đàn ông nhìn thấy một trái dâu thơm ngon gần đó . Một tay

nắm dây nho , một tay thò qua hái trái dâu . Ôi , trái dâu ngon ngọt làm sao !

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 13

Âm Thanh Của Một Bàn Tay

Đại sư đền Kennin là Mokura _ Im Lặng Sấm Sét , Mokurai có một chú bé hầu cận tên là Toyo . Toyo chỉ mới mười hai tuổi . Toya thấy những đệ tử khác mỗi sáng và chiều vào phòng thầy để thụ giáo tham thiền (hay là sự chỉ dẫn từng người nhận công án để chặn đứng sự lang thang của tâm thức) .

Toyo cũng thích tham thiền .

Mokurai bảo : “ Hãy đợi ít lâu . Con còn nhỏ lắm “ . Nhưng chú bé quyết ý , vì thế cuối cùng Mokurai , phải làm vừa lòng chú .

Một buổi chiều , bé Toyo vào giờ riêng , đến cửa phòng tham thiền của Thầy . Chú đánh chuông báo hiệu sự có mặt của mình , chú cuối đầu đánh lễ ba lần ngoài cửa rồi bước vào phòng im lặng , kính trọng ngồi xuống trước mặt thầy .

Mokurai hỏi : “ Con nghe được âm thanh của hai bà tay vỗ vào nhau . Bây giờ con hãy chỉ cho thầy âm thanh của một bàn tay “ .

Toyo cuối đầu bái chào thầy rồi về phòng riêng của chú để soi xét việc này . Từ trong cửa sổ của phòng chú , chú nghe tiếng nhạc của các geisha xa xa bên ngoài .

“ A ! ta có rồi “ , chú reo lên .

Chiều hôm sau , Mokurai bảo chú mình giải âm thanh của một bàn tay . Toyo bắt đầu chơi nhạc của các geisha .

Mokurai bảo :

_ “ Không , không . Cái đó không bao giờ đúng . Đó không phải là âm thanh của một bàn tay . Con chưa được chỉ cả “ .

Nghĩ rằng như thế nên chấm dứt nhạc . Toyo dời chỗ ở đến một nơi khác . Chu' lại trầm tư :

_ “ Cái gì có thể là âm thanh của một bàn tay ? “ Chợt chú nghe tiếng róc rách của nước chảy . Chú nghĩ :” Ta được rồi ! “

Khi Toyo gặp thầy , chú bắt chước tiếng róc rách của nước chảy .

Mokurai hỏi :” Cái gì thế ? Đó là tiếng nước chảy . Không phải âm thanh của một bàn tay . Hãy cố nữa “ .

Vô ích .Toya trầm tư để lắng nghe âm thanh của một bàn tay . Chú

nghe tiếng thở dài của gió . Nhưng âm thanh này cũng bị từ chối .
Chú nghe tiếng kêu của chim cú . Âm thanh này cũng lại bị từ chối .
Âm thanh của một bàn tay không phải là âm thanh của những con
châu chấu .

Hơn mười lần Toyo viếng Mokurai với những âm thanh khác nhau .
Tất cả đều không phải .

Gần một năm trời Toyo suy tư lung lăm về âm thanh của một bàn tay
, có thể là cái gì .

Cuối cùng bé Toyo bước vào dự Thiền định thật sự và siêu việt qua
tất cả mọi âm thanh . Sau đó chú giảng giải :

— “Ta không còn sưu tập nữa vì ta đã đạt được âm thanh không âm
thanh “.

Toyo đã chứng ngộ được âm thanh của một bàn tay .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 14

Tim Tôi Bùng Cháy Như Lửa

Soyen Shaku , Thiền sư đầu tiên đến Mỹ châu nói :

— “ Tim tôi bùng cháy như lửa nhưng mắt tôi nguội lạnh như tro tàn “

— Shaku đã tạo ra những qui luật sau đây để áp dụng suốt đời mình :

— Buổi sáng trước khi mặc áo quần , hãy thắp hương và thiền định .

— Hãy nghĩ vào những giờ nhất định . Hãy ăn vào những giờ nhất

định . Hãy ăn đều độ và đừng bao giờ ăn đến mức thỏa mãn .

— Hãy tiếp khách cùng một thái độ như khi ở một mình . Khi ở một
mình hãy giữ y một thái độ như lúc tiếp khách .

— Hãy giữ gìn lời nói và bất cứ nói điều gì phải làm theo lời nói .

— Khi cơ hội đến đừng để nó qua mất , hãy luôn luôn nghĩ hai lần
trước khi hành động .

— Đừng tiếc nuối quá khứ . Hãy nhìn về tương lai .

— Hãy có thái độ không sợ hãi của một anh hùng và trái tim yêu của
một trẻ thơ .

— Lúc ngủ hãy ngủ như đã bước vào giấc ngủ cuối cùng . Lúc dậy ,
hãy tức khắc rời bỏ giường lại đứng sau như vút bỏ một đôi giày cũ .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 15

Tụng Kinh

Một nông dân mời một tu sĩ trường Tendai tụng kinh cho vợ ông đã chết . Sau khi tụng kinh xong , nông dân hỏi :

_ “ Thầy có nghĩ rằng vợ tôi xứng đáng như thế này không ?”.

Tu sĩ trả lời :

_ “ Không những vợ ông mà tất cả những chúng sanh hữu tình cũng được lợi ích trong cuộc tụng kinh này “.

Nông dân hỏi :

_ “ Nếu thầy bảo tất cả chúng sanh hữu tình đều được lợi ích , vợ tôi có lẽ rất yếu đuối , như vậy những kẻ khác sẽ tranh hết lợi của nàng , dành hết những công đức của nàng . Vậy hãy làm ơn tụng kinh riêng cho nàng thôi “.

Tu sĩ giảng giải rằng đó là ước vọng của một Phật tử dâng tặng những phước báu và muốn ban ân cho mọi sinh vật .

Nông dân kết luận :

_ “Đó là một lời dạy hay nhưng sinh hãy trừ một điều . Tôi có một lảng giềng nói năng thô bạo với tôi . Hãy loại trừ hẳn ra khỏi tất cả những chúng sanh hữu tình đó đi “.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 16

Cuộc Đối Thoại Mặc Cả Chỗ Ở

Bất cứ nhà sư lang thang nào cũng có thể được ở lại trong một ngôi đền Thiên miễn là ông ta thắng cuộc tranh luận về giáo lý Phật giáo với những người đang ở nơi đó . Nếu bại , phải đi nơi khác .

Có hai sư huynh đệ cùng đang sống ở một ngôi đền ở miền Bắc nước Nhật . Sư huynh là một người học rộng nhưng sư đệ là một người ngu đần và chột mắt .

Một nhà sư lang thang đến hỏi xin ở trọ và đặc biệt thách họ tranh luận về giáo lý thượng thừa của Phật giáo . Ngày hôm đó , người sư huynh mệt quá vì học nhiều , bảo người sư đệ thay mình . Người sư huynh cẩn thận dặn trước :

_ “ Hãy đến yêu cầu một cuộc đối thoại im lặng “.

Và nhà sư trẻ cùng ông sư lạ đến ngồi xuống trước bàn thờ Phật .

Sau đó chẳng bao lâu , nhà sư lang thang đứng dậy dần nói với người sư huynh :

— “ Sư đệ anh thật là một người bạn bạn kỳ diệu . Anh ta đã đánh bại tôi “. Người sư huynh bảo :

— “ Hãy kể tôi nghe cuộc đối thoại “.

Nhà sư lang thang giảng giải :

— “ Được . Đầu tiên , tôi giơ một ngón tay , tượng trưng cho Đức Phật , một người đã giác ngộ . Và anh ấy giơ lên hai ngón tay có nghĩa là Đức Phật và giáo lý của ngài . Tôi giơ lên ba ngón tay , tiêu biểu Đức Phật , giáo lý của Ngài và những người theo Ngài , sống một cuộc đời hòa hảo . Rồi anh ấy đưa năm tay siết chặt đập vào mặt tôi , chứng tỏ rằng cả ba xuất phát từ một sự chứng ngộ . Thế là anh ấy đã thắng và tôi không có quyền ở lại đây .” Rồi nhà sư lang thang bỏ đi .

— “ Ông bạn ở đó đâu rồi ? “, người sư đệ vừa chạy đến vừa hỏi .

Người sư huynh nói :

— “ Tôi biết sư đệ thắng cuộc tranh luận “.

Người sư đệ nói :

— “ Không có thắng . Tôi sẽ đánh hấn “.

Người sư huynh bảo :

— “ Hãy nói tôi nghe đề tài tranh luận “.

Người sư đệ trả lời :

— “ Tại sao , lúc hấn đưa lên một ngón tay , lẳng nhục em bằng cách ám chỉ rằng em chỉ có một mắt . Vì hấn là người lạ , em nghĩ phải lịch sự một chút , vì thế em giơ lên hai ngón tay , khen ngợi hấn có đủ hai mắt . Rồi hấn vô lễ giơ lên ba ngón tay , bảo rằng giữa hấn và em chỉ có ba mắt . Vì thế , em nổi khùng lên và bắt đầu đấm hấn , nhưng hấn bỏ chạy và cuộc tranh luận chấm dứt “.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 17

Hãy Mở Kho Tàng Của Riêng Anh

Daigu viếng đại sư Baso ở Trung Hoa , Baso hỏi :

— “ Anh tìm gì ?” .

Daigu đáp :

— “ Giác ngộ “

Baso hỏi :

— “ Anh có một kho tàng của riêng anh . Tại sao anh đi tìm bên ngoài ? ” .

Daigu lại hỏi :

— “ Kho tàng của tôi ở đâu ? ”

Baso đáp :

— “ Cái gì anh nói là kho tàng của anh ” .

Daigu giác ngộ ! Từ đó về sau Daigu luôn luôn thúc giục bạn bè :

— “ Hãy mở kho tàng của riêng anh mà dùng ” .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 18

Danh Thiếp

Keichu , một Thiền sinh thời Minh Trị , là sư trưởng đền Tofuku , một tu viện ở Kyoto . Một hôm , thống đốc Kyoto viếng Keichu lần đầu tiên .

Một đệ tử đưa lên Keichu một danh thiếp của nhà cầm quyền , thiếp ghi :

“ Kitagachi , Thống đốc Kyoto ” .

Keichu bảo với người đệ tử :

— “ Ta không có việc gì với một con người như thế . Hãy bảo hắn ra khỏi nơi này ” .

Người đệ tử hoàn lại tấm thiếp với lời xin lỗi . Viên thống đốc nói :

— “ Đây là lỗi của tôi ” và với cây bút chì trong tay , ông xóa mấy chữ “

Thống đốc Kyoto ” Rồi bảo người đệ tử — “ Hãy hỏi lại thầy anh ” .

Lần này thấy tấm danh thiếp , Keichu kêu lên :

— “Ồ , Kitagaki đây à ? Ta muốn gặp người đó

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 19

Một Phen Thời Gian Ngàn Phen Ngọc

Một lãnh chúa yêu cầu Takuan , một Thiền sư vẽ cho ông làm cách nào để giết thời giờ .

Ông cảm thấy cuộc đời mình kéo dài lê thê trong việc theo dõi những công việc đều đều chán nản ở văn phòng và phải chết một chỗ ở đó

để nhận sự tôn kính của những người khác .
Takuan viết cho vị lãnh chúa tám chữ (chữ Nho) :
“ Ngày này không đến hai lần
Một phen thời khắc ngàn phen ngọc ngà
Ngày này không đến nữa đâu
Một giây thời khắc ngọc châu một nhà “.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 20

Bàn Tay Của MoKuSen

Mokusen Hiki đang sống trong một ngôi đền ở tỉnh Tamba . Một trong những đệ tử của Mokusen phản nản về tính hà tiện của vợ anh ta . Mokusen viếng vợ của người đệ tử và đưa ra trước mặt nàng cú nắm tay nắm chặt của ông .

Người đàn bà ngạc nhiên hỏi :

— “ Ngài muốn nói gì thế ? ” .

Mokusen hỏi :

— “ Giả sử cú tay ta luôn luôn thế này . Người sẽ gọi nó là cái gì ? ”

Người đàn bà đáp :

— “ Dị dạng “ .

Rồi Mokusen xòe thẳng bàn tay ra úp sát vào mặt nàng , hỏi :

— “ Giả như nó luôn luôn thế này . Là gì ? “ .

Người đàn bà đáp :

— “ Một thứ dị dạng khác “ .

Mokusen kết thúc :

— “ Nếu người hiểu nhiều , người là một người vợ hiền “ .

Rồi Mokusen bỏ đi .

Sau cuộc viếng của Mokusen , người vợ giúp chồng nàng trong việc chi tiêu cũng như việc để dành .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 21

Nụ Cười Trong Đời MoKuGen

Mokugen không bao giờ biết cười cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời ông ở trên dương thế . Khi giờ ra đi ông đến , Mokugen nói với

các đệ tử :

_ Các anh đã theo ta học tập hơn mười năm rồi . Bây giờ hãy bày tỏ cho ta biết sự tri giải chân thật của các anh về Thiền . Bất cứ anh nào diễn tả điều này rõ ràng nhất sẽ là người đắc đạo của ta và được phó chúc y bát này .

Các đệ tử nhìn khuôn mặt khắc khổ của Mokugen nhưng không ai dám lên tiếng .

Encho , một đệ tử theo học đã lâu , đến bên giường Mokugen , đẩy chén thuốc tới trước một chút . Đây là câu trả lời của Encho .

Khuôn mặt của Mokugen trở nên nghiêm trọng hơn , hỏi :

_ Đó là tất cả sự hiểu biết của anh ?

Encho bước tới đem chén thuốc trở lại .

Một nụ cười tươi đẹp làm tan vỡ những nét nghiêm nghị trên khuôn mặt của Mokugen .

Ông nói với Encho :

_ Mày , thằng lỏi . Mày đã học với ta hơn mười năm mà chưa thấy toàn thân ta . Hãy lấy y bát của ta đi . Chúng thuộc về mày đó .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 22

Mưa Hoa

Subhuti là một đệ tử của Phật . Ông có khả năng hiểu sâu xa tiềm thể của tánh không , lập trường này cho rằng không có gì hiện hữu trừ sự tương quan giữa chủ thể và khách thể .

Một hôm Subhuti đang ngồi dưới một gốc cây hoa , trong một tâm cảnh không cao độ . Hoa bắt đầu rơi quanh ông .

Rồi có tiếng thì thầm của các thần ở bên tai :

_ “ Chúng tôi đang ca ngợi ngài về bài thuyết pháp tánh không của ngài “.

Subhuti đáp :

_ “ Nhưng tôi không nói về tánh không “.

Tiếng thì thầm của các thần lại vang lên :

_ “ Ngài không nói tính không , chúng tôi cũng không nghe tính không . Đây là tính không chân thật “.

Và hoa tiếp tục rơi xuống Subhuti như mưa .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 23

Tác Phẩm Của GiSho

Gisho được chấp nhận làm ni cô lúc mười tuổi . Gisho nhận sự giáo huấn như những chú tiểu khác . Khi được mười sáu tuổi , Gisho viếng từ Thiền sư này đến Thiền sư khác để học với họ .

Gisho lưu lại với Inzan ba năm , với Gukei sáu năm nhưng vẫn không đạt được giác ngộ .

Inzan chẳng phân biệt Gisho là người khác phái chi cả . Ông mắng nhiếc Gisho như mưa bão . Inzan đã tát Gisho để đánh thức bốn tánh của Gisho . Gisho ở lại với Inzan mười ba năm , và Gisho đã tìm được cái mình muốn tìm !

Để tôn vinh Gisho , Inzan viết một bài thơ :

Ni cô này đã theo học sự hướng dẫn của ta mười ba năm .

Buổi sáng cô ta xem xét một công án sâu xa nhất ,

Buổi chiều cô ta dán thân vào một công án khác .

Tetsuma , ni cô Trung Hoa , đã vượt qua tất cả trước Gisho ,

Và kể từ Mujaka , không ai có chân tài như Gisho này .

Hắn còn nhiều cửa nữa để Gisho vượt qua .

Gisho sẽ còn nhận nhiều cú đấm của bàn tay sắt ta .

Sau khi giác ngộ , Gisho đến tỉnh Banshi , bắt đầu sống trong một ngôi đền riêng và dạy hai trăm ni cô khác cho đến khi Gisho qua đời vào tháng tám một năm nọ .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 24

Ngủ Ngày

Đại sư Soyen Shaku qua đời lúc sáu mươi một tuổi . Soyen Shaku đã làm trọn việc đời mình . Soyen đã để lại một giáo lý vĩ đại , phong phú hơn rất nhiều giáo lý của hầu hết các Thiền sư khác . Các đệ tử Soyen hay ngủ ngày giữa mùa hè , trong khi Soyen bỏ qua điều này và chính mình không lãng phí một phút nào .

Vừa được mười hai tuổi , Soyen , đã học tư tưởng triết lý của trường phái Tendai . Vào một ngày mùa hạ khí trời rất oi bức , chú bé Soyen vãi chân ra ngủ trong khi thầy chú đi vắng .

Ba tiếng đồng hồ êm ả trôi qua , bỗng dưng chú Soyen thức giấc , nghe tiếng chân thầy bước gần , nhưng quá trễ rồi . Chú nằm ì ra đó , chần ngang lối vào cửa .

“ Xin lỗi con , xin lỗi con “ , thầy chú thì thầm , và nhẹ nhẹ bước qua người chú như là một người khách đặc biệt . Sau vụ này , Soyen không bao giờ ngủ ngày nữa .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 25

Đúng Và Sai

Trong những tuần an cư để thiền định của Bankei , nhiều đệ tử khắp nơi trên đất Nhật đến theo học . Trong những cuộc tụ tập này , có một anh đệ tử bị bắt quả tang về tội ăn cắp . Việc này được trình lên Bankei với lời yêu cầu là phải trục xuất tội phạm . Bankei làm ngơ vụ này .

Sau đó , người đệ tử này lại bị bắt trong một hành vi tương tự , và Bankei cũng bỏ qua luôn . Việc này làm cho những người đệ tử nổi giận , họ làm tờ khiếu nại hành động xấu của kẻ ăn cắp , và tuyên bố rằng nếu không họ sẽ bỏ đi nơi khác .

Bankei đọc xong lời khiếu nại , ông gọi tất cả mọi người đến và nói với họ :

— “ Các anh là những người khôn ngoan . Các anh biết việc gì đúng , việc gì không đúng . Các anh có thể đến nơi nào khác để học nếu

các anh muốn . Nhưng người anh em đáng thương này không biết phân biệt đúng sai . Nếu tôi không dạy thì ai dạy cho anh ta . tôi sẽ giữ người anh em này lại dù cho tất cả các anh em bỏ đi hết “ . Một suối nước mắt chảy xuống rửa sạch khuôn mặt người đệ tử ăn cắp . Tất cả lòng ham muốn ăn cắp biến mất .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 25

Cỏ Và Cây Sẽ Giác Ngộ Thế Nào

Vào thời Kamakura , Shinkan học ở trường Tendai sáu năm , và học Thiền bảy năm ; rồi Shinkan sang Trung Hoa chiêm ngưỡng Thiền mười ba năm.

Khi trở về Nhật , nhiều người muốn viếng Shinkan và hỏi nhiều câu hỏi khó . Nhưng khi tiếp khách , thường hiếm khi Shinkan trả lời những câu hỏi của khách .

Một hôm , một Thiền sinh năm mươi tuổi đạo đến nói với Shinkan :

— “ Tôi đã học ở Tendai về tư tưởng khi tôi còn bé , nhưng có một điều tôi không thể hiểu được . Tendai dạy rằng cả đến cỏ cây cũng sẽ giác ngộ. Đối với tôi điều này có vẻ kỳ lạ quá.”

Shinkan hỏi : “ Bàn luận về cỏ cây sẽ giác ngộ thế nào có ích chi đâu ? Vấn đề làm sao chính ông có thể giác ngộ được; ông có xét thấy điều này không ?”

Người già lạnh lùng : “Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều này.”

Shinkan kết thúc : “Rồi, hãy về nghĩ thử xem.”

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 26

Nghệ Sĩ Bàn Tiễn

Gessan là một nhà sư nghệ sĩ. Trước Gessan bắt đầu vẽ hay họa, Gessan luôn luôn bắt trả công trước và giá công Gessan rất cao.

Gessan nổi tiếng là “ Nghệ Sĩ Bàn Tiễn ”.

Một lần kia, một cô gesha nhờ Gessan họa. Gessan hỏi : “ Cô có thể trả tôi bao nhiêu ?”

Cô geisha đáp : “ Bất cứ cái gì ông đòi, nhưng tôi thích ông làm việc trước mặt tôi.”

Như thế một hôm cô geisha mời Gessan đến. Nàng đang dọn tiệc cho chủ nàng.

Với cây cọ tốt Gessan vẽ tranh. Khi bức tranh vẽ xong, Gessan đòi một giá cao nhất trong đời ông.

Gessan nhận tiền công. Cô seisha quay lại nói với người chủ :

— “ Ông nghệ sĩ này chỉ có tiền là trên hết. Những bức họa của ông đẹp nhưng tâm hồn của ông bần tiện; tiền đã làm tâm hồn ông thành bần. Được vẽ bằng một tâm hồn bần thiếu như thế, tác phẩm của ông không đáng đem trưng bày. Nó chỉ đáng giá bằng một cái áo lót của tôi thôi .”

Nàng cười váy ra, xoay lưng lại bảo Gessan vẽ một bức khác về phần sau chiếc áo lót của nàng.

Gessan hỏi : “ Cô trả tôi bao nhiêu ?”

Cô gái đáp : “ Ôi, bất cứ giá nào ! ”

Gessan kêu một giá rất thích thú, vẽ bức tranh theo cách thức đòi hỏi. Xong rồi, bỏ đi.

Sau này, người ta biết rằng Gessan có những lý do sau đây để cần tiền :

Nạn đói khốc liệt thường viếng tỉnh Gessan ở. Người giàu không giúp kẻ nghèo , vì thế Gessan có một ngôi nhà chứa bí mật, không ai biết, nơi đó Gessan chứa thóc, chuẩn bị chi những trận đói xảy ra.

Từ làng Gessan đến Thánh Điện Quốc Gia, con đường đi rất khó khăn và nhiều du khách khổ tâm khi phải đi qua đó. Gessan muốn làm một con đường tốt hơn.

Thầy Gessan qua đời, không biết Gessan muốn xây một ngôi đền, và Gessan muốn làm xong ngôi đền này cho thầy mình.

Sau khi hoàn thành ba ý muốn của mình, Gessan vất vả và những vật dụng nghệ sĩ, rút lui vào núi ẩn tu, không bao giờ vẽ nữa.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 27

Ông Phật Mũi Đen

Một ni cô cầu tìm giác ngộ, tạo một tượng Phật và bọc tượng bằng vàng lá. Bất cứ đi đâu cô cũng mang tượng Phật này theo.

Nhiều năm qua, vẫn cứ mang ông Phật vàng theo, ni cô đến sống trong một ngôi đền nhỏ ở vùng đồng quê, đền có nhiều tượng Phật, mỗi tượng đều có một bàn thờ đặc biệt.

Ni cô muống đốt hương trước ông Phật vàng của mình. Có ý không thích hương thơm bay lạc sang những ông Phật khác, cô tạo một đường hầm nhỏ để khói xuyên qua đó chỉ đến ông Phật của mình thôi. Khói xông lên làm đen chiếc mũi của ông Phật vàng, khiến nó xấu đi một cách đặc biệt.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 28

MISO Chua

Dairyo là nhà sư nấu ăn ở tu viện của Bankei, quyết định sẽ chăm sóc chu đáo sức khỏe vị thầy già của mình và chỉ cho thầy ăn miso tươi, một thứ bột khuấy gồm có đậu tương trộn với gạo và men rượu thường lên men.

Bankei để ý thấy mình được ăn miso ngon hơn những đệ tử, hỏi : “ Hôm nay ai nấu ăn ? ”

Dairyo được gọi đến ra mắt Bankei. Bankei biết rằng theo tuổi tác và địa vị của mình thì phải ăn miso tươi. Vì thế Bankei nói với Dairyo : “ Rồi anh xem, tôi sẽ không ăn chi cả. ” Nói xong , Bankei bước vào phòng đóng cửa lại.

Dairyo ngồi ngoài cửa phòng, xin thầy tha thứ. Bankei không trả lời .

Dairyo ngồi ngoài cửa và Bankei ở trong phòng bảy ngày.

Cuối cùng thất vọng , một đệ tử gọi lớn với Bankei : “ Có thể ông đúng đấy, ông thầy già ời, nhưng tên đồ đệ trẻ này phải ăn . Hắn không thể tuyệt thực mãi được đâu !”

Lúc đó Bankei mở cửa , mỉm cười nói với Dairyo : “ Ta nhất định ăn cùng món ăn ít nhất như các đệ tử của ta. Khi anh làm thầy , ta không muốn anh quên điều này .”

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 29

Người Cho Phải Cám Ơn

Vào thời Kamakura , khi Seisetsu là đại sư của đền Engaku , ông đòi một nơi rộng hơn vì nơi ông dạy đã quá chật vì đông người. Umezu , một thương gia ở thành phố Edo quyết định cúng năm trăm đồng tiền vàng ryo để xây dựng một trường học rộng rãi hơn. Umezu mang số

tiền này đến Seisetsu .

Seisetsu nói : “Được rồi . Tôi sẽ nhận “.

Umezu biểu túi vàng cho Seisetsu nhưng Umezu không hài lòng thái độ của Seisetsu . Với ba ryo người ta có thể sống trọn một năm và ông thương gia không được Seisetsu cảm ơn về việc tặng năm trăm đồng vàng này .

Umezu ám chỉ : “ Trong túi đó là năm trăm ryo”.

Seisetsu đáp : “ Ông đã nói với tôi rồi ”.

Umezu nói : “ Mặc dù tôi là một thương gia giàu có nhưng năm trăm ryo là một món tiền lớn ”.

Seisetsu hỏi : “Ông muốn tôi cảm ơn ông ?”.

Umezu đáp : “ Vâng , phải vậy ”.

Seisetsu hỏi : “Sau lại tôi ? Người cho phải cảm ơn chứ ”.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 30

Trà Sư Và Kẻ Âm Sát

Taiko, một chiến sĩ đã sống ở Nhật trước thời Tokugawa, học cha-no-yu tức nghi thức uống trà với Sen no Rikyu, một bậc thầy có lối diễn tả có tính chất mỹ thuật về sự bình tĩnh và sự hài lòng.

Người hầu cận của Taiko là chiến sĩ Kato giải thích lòng say mê nghi thức uống trà của cấp chỉ huy anh ta như là sự chềnh mảng những công việc của quốc gia, vì thế anh ta quyết định giết chết Sen no Rikyu. Kato giả vờ đến viếng xã giao với vị trà sư, và anh ta được mời uống trà.

Vị trà sư, người suýt nữa bị nghệ thuật của mình giết chết, thoáng nhìn thấy ý định của chiến sĩ, vì thế ông mời Kato để kiếm bên ngoài trước khi bước vào phòng trà theo nghi thức, giải thích rằng cha-no-yo chính là biểu tượng của thanh bình.

Kato không chịu nghe. Anh ta nói : “ Tôi là một chiến sĩ. Tôi luôn luôn mang kiếm theo bên mình. Cha-no-yo hay không cha-no-yo. Mặc , tôi mang kiếm tôi ”.

Sen no Rikyu đầu diệu : “ Được rồi, anh hãy mang kiếm vào dùng một tí trà chơi ”.

Chiếc ấm đang sôi trên ngọn lửa than. Bất ngờ Sen noRikyu nghiêng ấm nước. Hơi nước xì lên, khói và bụi bay đầy cả căn phòng. Chiến sĩ giật mình chạy ra ngoài .

Sen no Rikyu xin lỗi : “ Đây là lỗi của tôi. Hãy vào lại uống trà. Tôi cầm kiếm của anh đây, kiếm lấm đầy bụi tro. Tôi sẽ lau sạch trả kiếm lại cho anh ”.

Trong tình thế khó khăn này, chiến sĩ nhận thấy

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 31

Cửa Thiên Đường

Một người lính tên là Nobushige đến hỏi Hakuin :

— “ Thật có thiên đường và địa ngục không ?”

Hakuin hỏi lại : “ Anh là ai ?”

Người lính đáp : “ Tôi là một samurai ” .

Hakuin kêu lên : “ Hứ, anh mà lính! Luật nào bảo anh là cận vệ của ông ta. Mặt anh trông như một tên ăn mày không bằng .”

Nobushige giận dữ, anh ta bắt đầu rút kiếm, nhưng Hakuin đã tiếp : “ Anh cũng có kiếm! Có lẽ kiếm của anh không buồn cắt đầu tôi đâu ”.

Khi Nobushige rút kiếm Hakuin nói : “Đây hãy mở cửa địa ngục đi !”

Nghe lời này, Nobushige nhận thức được sự giáo huấn của thầy , cho kiếm vào vỏ và cúi đầu đánh lễ.

Hakuin nói : “ Đây hãy mở cửa thiên đường”.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 32

Bắt Ông Phật Đá

Một người buôn bán mang năm mươi cuộn hàng trên vai, dừng lại nghỉ vì sức nóng của ánh nắng ban ngày nơi bóng mát của một tượng Phật bằng đá . Anh ta ngủ một giấc. Sau khi thức dậy, hàng hóa của anh ta không cánh mà bay. Anh ta liền báo với nhà chức trách.

Một quan tòa tên là O-oka mở một phiên tòa để xét xử. Cuối cùng quan tòa kết luận :

“ Rằng ông Phật đá phải ăn cắp hàng hóa. Ông có là để sẵn sóc sự an vui của dân chúng, nhưng ông đã không làm tròn bổn phận. Hãy bắt giam ông.”

Cảnh sát bắt ông Phật đá mang đến tòa. Một đám đông ồn ào theo

sau, tò mò muốn biết lời phán xét của quan tòa ra sao về vụ án này. Khi O-oka xuất hiện trên ghế thẩm phán, ông ta trách cử tọa lớn tiếng ồn ào : “ Các người có quyền gì đến trước tòa cười đùa như thế ? Các người đã khinh khi tòa, phải phạt vạ và bắt bỏ tù hết.” Người ta vội vàng xin lỗi. Quan tòa tiếp : “Tôi phạt vạ các người, nhưng tôi sẽ khoan hồng với điều kiện là mỗi người phải mang một cuộn hàng bông đến tòa nội trong ba ngày. Ai không tuân sẽ bị bắt giam.” Một trong những cuộn hàng bông người ta mang lại người khách thương nhận được ngay nó là của anh ta và như thế tên trộm hàng hóa bị khám phá ra dễ dàng. Người khách thương gói hàng hóa của mình lại, và những cuộn bông kia được trả lại cho mọi người.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 33

Gudo và Hoàng đế

Hoàng đế Goyozei theo học Thiền với Thiền sư Gudo . Hoàng đế hỏi : “ Bạch thầy, trong Thiền nói chính tâm này là Phật. Có đúng không ?”

Gudo đáp : “Nếu tôi bảo đúng thì ngài sẽ nghĩ rằng ngài hiểu mà không hiểu. Nếu tôi bảo không, thì tôi phản lại một sự thật mà nhiều người hiểu hoàn toàn.”

Một ngày khác, hoàng đế hỏi Gudo : “Người giác ngộ đi đâu khi chết ?”

Gudo đáp : “ Tôi không biết.”

Hoàng đế hỏi : “Tại sao thầy không biết ?”

Gudo đáp : “ Bởi vì tôi chưa chết. ”

Hoàng đế còn phân vân hỏi nhiều việc nữa mà tâm ông không hiểu được. Vì thế Gudo đập tay lên sàn nhà như để thức tỉnh hoàng đế và hoàng đế giác ngộ !

Sau khi giác ngộ, hoàng đế kính trọng Thiền và ông già Gudo hơn nữa, và ông còn cho phép Gudo đội mũ trong cung điện vào mùa đông. Khi hơn tám mươi tuổi, Gudo thường hay ngủ gục trong lúc dạy, và hoàng đế im lặng rút lui sang phòng khác như thế người thầy kính yêu của ông có thể hưởng được những gì còn lại mà tâm thân già của Gudo đòi hỏi.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 34

Trong Bàn Tay Định Mệnh

Một đại chiến sĩ Nhật tên là Nobunaga quyết định tấn công phe địch mặc dù ông chỉ có một phần mười số người mà cuộc chiến đòi hỏi. Nobunaga biết mình sẽ thắng, nhưng những người lính của ông nghi ngờ.

Trên đường di quân, Nobunaga dừng lại nơi một đền thờ ở Shinto và bảo những người lính của mình :

— “ Sau khi tôi vào đền thờ, tôi sẽ dùng đồng tiền xin keo gieo một quẻ. Nếu mặt có đầu trĩnh lên, chúng ta sẽ thắng, nếu mặt có đuôi trĩnh lên, chúng ta bại. Định mệnh chúng ta trong tay này .”

Nobugana vào đền thờ im lặng cầu nguyện. Rồi ông bước tới tung đồng tiền lên. Mặt đầu hiện ra. Lính ông hãnh hái chiến đấu và họ thắng dễ dàng.

Sau trận chiến, một người hầu cận nói với Nobugana :

— “ Không ai thay đổi được bàn tay của Định Mệnh.” Nobugana đáp :

— “ Thật sự không phải thế ”, rồi ông đưa đồng tiền ra, hai mặt của đồng tiền đều có đầu.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 35

Không Vương Bụi Trần

Zengeisu, một đại sư Trung Hoa sống vào đời Đường, đã viết những lời dưới đây để khuyên đệ tử :

Sống trong cõi trần mà không để vương bụi trần là đường đi của một người học Thiền chân thật.

Khi thấy hành vi tốt của kẻ khác, con hãy tự khuyến khích mình noi theo. Khi nghe việc làm lỗi của kẻ khác, con hãy tự khuyên mình chớ đua tranh.

Dù cho một mình trong phòng tối, con hãy làm như con đang đối diện với với một người khách quý.

Hãy biểu lộ những tình cảm của con, nhưng đừng để đi quá bản tánh chân thật của mình.

Sự nghèo khó là kho tàng của con. Đừng bao giờ đổi nó để lấy một đời sống dễ dãi.

Một người có thể có vẻ như là một người ngu và không phải là ngu. Có thể người đó giữ gìn sự khôn ngoan của mình một cách cẩn thận. Những đức hạnh là thành quả của sự tự giữ giới luật và đừng để chúng rơi bầu trời của chúng như mưa tuyết.

Khiêm tốn là nền tảng của mọi đức hạnh. Hãy để những người chung quanh con khám phá ra con trước khi tự con cho họ biết.

Một tấm lòng cao quý không bao giờ tự buộc mình tiến tới trước. Những lời của nó quý như châu ngọc, ít khi nó bộc lộ và có một giá trị lớn.

Đối với một người học Thiền chân thật, mỗi ngày là một ngày may mắn. Thời gian qua đi nhưng người học không bao giờ lùi lại phía sau. Vinh cũng như nhục không bao giờ làm nó động tâm.

Hãy tự trách con, đừng bao giờ trách kẻ khác. Đừng bao giờ tranh cãi đúng sai.

Một vài điều, mặc dù đúng, bị coi là sai trong nhiều thế hệ. Bởi vì giá trị chân chánh có thể nhận được ra sau nhiều thế kỷ, không cần thêm khát sự đánh giá nhất thời.

Hãy sống với nguyên nhân và hãy bỏ lại những thành quả cho đại luật vũ trụ vận hành. Hãy vượt qua mỗi ngày trong sự chiêm ngưỡng thanh bình.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 36

Phép Lạ Chân Thật

Khi Bankei đang giảng dạy ở đền Ruymon, một tu sĩ Shinshu, tin vào sự cứu độ qua sự niệm danh hiệu của đức Phật Adi đà, ghen tị với số cử tọa to lớn của Bankei nên muốn tranh luận với Bankei.

Bankei đang giữa cuộc nói chuyện, vị tu sĩ Shinshu xuất hiện và làm ồn quá nên Bankei dừng lại hỏi lý do của việc ồn ào.

Tu sĩ Shinshu huênh hoang :

— “Người sáng lập ra môn phái chúng tôi có nhiều năng lực huyền diệu, ngài cầm một cây viết trong tay đứng bên này bờ sông, một đệ tử của ngài giơ cao một tấm giấy đứng bên bờ sông bên kia, ngài viết thánh danh của đức A di đà qua không khí. Ông có thể làm một việc kỳ diệu như thế không ?”

Bankei đáp nhẹ nhàng :

— “ Có lẽ con cáo của anh đang làm một trò xảo thuật nhưng đó không phải là thể cách của Thiền. Phép lạ của ta là khi nào ta thấy đói ta ăn, và khi nào ta thấy khát ta uống.”

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 37

Không Có Gì Hiện Hữu

Yamaoka Tesshu lúc còn nhỏ đi học Thiền, viếng hết thầy này đến thầy khác. Yamaoka đến viếng Dokuon ở Shokoku.

Muốn tỏ sự sở đắc của mình Yamaoka nói :

— “ Tâm, Phật, loài hữu tình, rốt ráo chẳng có. Bỏ tánh chân thật của mọi hiện tượng là cái không. Không có cái có, không có huyền ảo, không có thánh, không có phàm. Không có cho và không không có gì để thọ nhận.”

Dokuon ngồi im lặng hút thuốc, không nói gì. Thành linh đập

Yamaoka một điệu tre, làm chàng thanh niên này phát xùng. Dokuon hỏi :

— “ Nếu không có gì có, thế cái giận của anh từ đâu đến ?”

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 38

Tri Âm

Xưa ở Trung Hoa có hai người bạn. Một người chơi đàn tì bà rất điêu luyện và một người nghe đàn rất sành điệu.

Khi người chơi đàn hay có ý diễn tả về núi cao, người kia bảo : “ Tôi thấy núi trước mặt chúng ta.”

Khi người kia đàn có ý diễn tả về nước, người kia kêu lên : “Đây là dòng nước đang chảy !”

Nhưng chẳng bao lâu ngã bệnh rồi chết. Người chơi đàn cắt đứt dây đàn và không bao giờ chơi đàn nữa. Vì thế từ đó, sự cắt đứt dây đàn tỳ bà là dấu hiệu của tình bạn tri âm.

Tích Bá Nha , Tử Kỳ

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 39

Ông Phật Sống Và Người Đóng Thùng Gỗ

Các thiền sư thường hướng dẫn từng người trong một phòng riêng biệt, không ai được vào lúc thầy và trò cùng ở trong phòng.

Mokurai , Thiền sư của đền Kennin ở Kyoto, thường thích nói chuyện với những người buôn bán và những người làm báo cũng như các đệ tử ông. Một người đóng thùng gỗ nào đó hầu như thất học. Anh ta thường hỏi những câu điên điên, uống trà rồi bỏ đi.

Một hôm trong khi anh ta có mặt ở đây, Mokurai muốn dạy riêng một đệ tử, vì thế ông yêu cầu anh ta chờ ở một phòng khác.

Anh ta phản đối :

— “ Tôi biết ông là một ông Phật sống. Cả những ông Phật đá trong đền này cũng không bao giờ từ chối một đám đông người tụ họp trước mặt các ông. Tại sao tôi lại bị đuổi đi.”

Mokurai phải ra ngoài xem các đệ tử của mình.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 40

Làm Thế Nào Để Viết Một Bài Thơ Tứ Tuyệt

Người ta hỏi một thi sỹ Nhật nổi danh làm thế nào viết được một bài thơ tứ tuyệt của Trung Hoa. Thi sỹ giảng giải :

— “ Dòng đầu chứa phần khởi nhập; dòng hai là phần chuyển tiếp của dòng đầu; dòng ba chuyển từ đề mục và bắt đầu một ý mới; và dòng bốn gồm ba dòng trước lại với nhau.”

Một khúc dân ca Nhật minh họa ý này :

“ Hai cô gái của một người bán lụa ở Kyoto.

Cô chị hai mươi, cô em mười tám.

Một anh lính có thể giết người với lưỡi kiếm anh ta,

Nhưng hai cô gái này giết đàn ông với đôi mắt các nàng.”

Hai nàng bán lụa thành Đông Kinh

Mười tám đôi mươi ngắm thật xinh .

Tráng sĩ giết thù gươm vấy máu ,
Cô nương hạ thủ , mắt đưa tình .

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 41

Đối Thoại Thiền

Các Thiền sư huấn luyện các chú tiểu tự diễn tả ý nghĩ của các chú. Hai ngôi đền Thiền, mỗi bên có một chú tiểu hầu cận. Một chú mỗi sáng đi hái rau, gặp chú kia giữa đường.

Chú thứ nhất hỏi : “Anh đi mô rứa ?”

Chú kia đáp : “Ta đi mô bàn chân ta bước.”

Câu trả lời làm chú thứ nhất rối óc, chú về cầu thầy trợ giúp. Thầy chú bảo : “ Sáng mai, khi con gặp anh bạn nhỏ của con, hãy hỏi lại hẩn câu đó. Hẩn sẽ trả lời câu đó, rồi con hỏi tiếp : “Giả như anh không có chân thì anh đi mô ? Hẩn sẽ chịu ngay”.

Sáng hôm sau khi hai chú gặp nhau. Chú thứ nhất hỏi : “Anh đi mô rứa ?”

Chú kia đáp : “Ta đi nơi mô gió thổi.”

Câu trả lời này lại làm bủ đầu chú thứ nhất, chú kia đã đánh bại cả bậc thầy chú.

Ông thầy lại mới ý : “ Hãy hỏi hẩn đi mô nếu không có gió ?”

Ngày hôm sau, hai chú gặp nhau lần thứ ba. Chú thứ nhất hỏi : “ Anh đi mô rứa ?”

Chú kia đáp : “ Ta đang đi chợ mua rau.”

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 42

Mùi Vị Của Lưỡi Kiếm BanZo

Matajuro Yagyu là con trai của kiếm sĩ Nhật lừng danh. Cha anh cho rằng tài nghệ của con ông quá tầm thường khó mong chức phận làm thầy, nên ông đã từ, không dạy.

Vì thế Matajuo đến núi Futara và tìm được một kiếm sĩ lừng danh khác ở đó là Banzo. Banzo lại xác định lời phán quyết của cha anh.

Banzo nói : “ Anh muốn ta dạy anh kiếm thuật phải không ? Anh không đủ điều kiện để học kiếm đâu.”

Matajuro một mực hỏi tiếp : “ Nhưng nếu con luyện tập chuyên cần thì con phải mất bao nhiêu năm để trở thành một kiếm sư ?”

Banzo đáp : “ Cả quãng đời còn lại của anh ?”

Matajuro giải thích : “ Con không thể chờ lâu đến thế. Con sẽ vượt qua bất cứ khó nhọc nào, nếu thầy dạy con. Nếu con làm một người hiến mình giúp việc cho thầy thì con phải mất bao lâu ?”

Banzo hơi dễ dãi : “Ồ có lẽ mười năm.”

Matajuro hỏi tiếp: “ Cha con đã già rồi và con phải sớm săn sóc ông. Nếu con luyện tập chuyên cần hơn nữa thì phải mất bao lâu ?”

Banzo đáp : “Ồ, có lẽ ba mươi năm.”

Matajuro hỏi : “ Sao thế ? Trước thầy bảo mười năm bây giờ ba mươi năm. Con sẽ vượt qua bất cứ cực nhọc nào để nắm vững kiếm thuật trong một thời gian ngắn nhất.”

Banzo đáp : “Được, với điều kiện anh phải ở lại đây với ta bảy năm. Một người quá nóng nảy muốn đạt kết quả như anh, ít khi học nhanh được.”

Sau cùng, Matajuro hiểu rằng mình đang bị trách mắng vì không có tánh kiên nhẫn. Anh ta kêu lên : “ Hay lắm , Con đồng ý.”

Matajuro không bao giờ nghe nói một lời nào về kiếm thuật và cũng không bao giờ đụng tới thanh kiếm. Matajuro nấu ăn cho thầy, rửa chén bát, dọn giường ngủ quét sân quét nhà, săn sóc vườn, nhất nhất không nói một lời nào về kiếm thuật.

Ba năm trôi qua, Matajuro vẫn làm việc. Nghĩ đến tương lai, anh ta buồn. Matajuro vẫn chưa bắt đầu học thứ nghệ thuật mà anh ta đã hiến mình cho nó.

Nhưng một hôm Banzo bò đến sau lưng Matajuro và tặng anh ta một đường kiếm rợn tóc gáy bằng một thanh kiếm gỗ.

Ngày hôm sau, lúc Matajuro đang nấu cơm, thỉnh linh Banzo nhảy bay qua người anh ta.

Sau đó, ngày đêm Matajuro phải phòng vệ những cú đánh bất ngờ như thế. Bất cứ ngày nào, không một phút nào Matajuro không suy nghĩ đến ý vị của lưỡi kiếm Banzo.

Matajuro học rất nhanh. Anh mang lại cho thầy những nụ cười vui vẻ. Matajuro trở thành một kiếm sĩ vĩ đại nhất nước.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 43

Dạo Mát Nửa Đêm

Nhiều đệ tử đang theo học thiền định dưới sự hướng dẫn của Thiền sư Sengai. Một người trong bọn họ thường hay dậy ban đêm, vượt tường ra phố để dạo mát cho thỏa thích.

Một đêm, Sengai đi giám thị phòng ngủ, thấy một đệ tử vắng mặt và cũng khám phá ra được chiếc ghế đầu cao mà anh ta thường dùng để leo qua tường. Sengai dời chiếc ghế chỗ khác và đứng thay vào chỗ đó. Khi anh chàng rong chơi trở về, không biết rằng Sengai là chiếc ghế, anh ta đặt chân lên đầu thầy và nhảy xuống đất. Khám phá ra sự việc mình làm, anh ta hoảng sợ.

Sengai bảo nhỏ nhẹ : “ Sáng sớm này trời lạnh lắm. Con hãy cẩn thận kẻo bị cảm.”

Người đệ tử không bao giờ ra ngoài ban đêm nữa.

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 44

Lá Thư Cho Ngày Hấp Hối

Bassi viết lá thư sau đây để gửi cho một đệ tử của ông sắp chết :

“ Bồn tánh của tâm con không sinh, vì thế nó không bao giờ chết. Nó không phải là một hiện hữu, nên nó không biến mất. Nó không phải là cái trống rỗng, mà là cái chân không. Nó không có màu sắc và thể hình. Nó không hưởng thụ khoái lạc và chịu đựng sự đau đớn.

“ Thầy biết con bệnh nặng lắm. Giống như một người học Thiền giỏi, con đang đối mặt hoàn toàn với sự đau đớn. Có thể con không rõ ai là kẻ đang đau khổ, nhưng hãy hỏi chính con : “ Bồn tánh của con là gì ?” Hãy nghĩ một điều này thôi. Con sẽ không cần gì nữa. Đừng ham muốn gì cả. Sự chấm dứt của con không chấm dứt, nó giống như một bông tuyết trong trắng tan biến trong không khí tinh khiết.”

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 45

Giáo Lý Tối Thượng

Thời xưa ở Nhật, người ta thường dùng những chiếc đèn lồng sườn tre phát giấy trong có gắn đèn sáp. Một đêm nọ, một người mù tới thăm bạn. Khi về, người bạn biếu một lồng đèn để soi đường đi. Anh ta nói :

— “Tôi không cần đèn. Đối với tôi, tối và sáng cũng như nhau.”

Người bạn đáp :

— “ Tôi biết anh không cần đèn để soi đường nhưng nếu anh không cầm một cái, người khác có thể chạy tung vào anh đó. Vì thế anh nên cầm một cái.”

Người mù ra về với chiếc lồng đèn, và anh ta đã ra đi khá xa, một người ở đâu chạy tung vào anh ta.

— “ Coi kìa, anh đi đâu vậy !”, anh ta than phiền với người lạ. “ Bộ anh không thấy đèn tôi sao ?”

Người lạ đáp : “Đèn sáp của anh tắt queo rồi, anh ời.”

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 46

Dấm Của Tosui

Tosui là một Thiền sư đã bỏ hình thức những ngôi đền để sống dưới gầm cầu với những kẻ ăn mày. Khi Tosui quá già, một người bạn chỉ cho Tosui cách kiếm sống mà không phải đi xin.

Người bạn chỉ cho Tosui lượm gạo để làm dấm. Tosui làm dấm kiểu này cho đến khi ông qua đời. Trong khi Tosui làm dấm, một người ăn mày biếu ông một bức tranh Phật. Tosui treo nó lên vách lều và ghi vào cạnh bức tranh :

“ Thừa ông Phật A di đà : cái phòng này chật hẹp lắm. Tôi có thể để ông ở lại đây nhất thời. Nhưng xin ông đừng có nghĩ rằng tôi cầu cạnh ông để ông giúp tôi được tái sinh nơi thiên đàng của ông đấy nhé.”

Góp Nhặt Cát Đá (Thạch Sa Tập)

Được batdaibang đại hiệp đưa lên

Truyện thứ 47

Thiền Của Phật

Phật nói : “ Ta xem những nơi các vua và các nhà cầm quyền cai trị như là những hạt bụi. Ta xem những kho vàng và châu ngọc như những viên gạch và những viên sỏi. Ta nhìn những chiếc áo lụa tốt đẹp nhất như những mảnh vải rách tả tơi. Ta thấy vô số thế giới của vũ trụ này nhỏ như những hạt trái cây, và chiếc hồ lớn nhất ở Ấn Độ như một giọt dầu trên chân ta. Ta biết những giáo lý của thế gian là

những ảo thuật của những tên phù thủy. Ta thấy rõ tư tưởng cao siêu của sự giải thoát như là một miếng nhung vàng trong giấc mộng, và thấy thánh đạo của những kẻ thông sáng như những đóa hoa xuất hiện trước mắt một người. Ta xem sự thiên định như là một cột trụ trên núi cao và Niết bàn là một cơn mộng du giữa ban ngày. Ta xem những lời phán quyết về đúng và sai như là sự uốn mình nhảy múa của một con rồng, và sự lên xuống của đức tin là dấu vết của bốn mùa để lại.”

Hết

Nguồn: Việt kiếm
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA